

**Száztíz esztendeje született Wass Albert írófejedelem / Szeretettel csatolom néhány ez
alkalomra szerkesztett képemet: Ballán Mária**

*"Légy becsületes, tisztességes és igaz! Ezek azok az emberi értékek,
melyeken nemzeteknek, országoknak épülniök kell. Hamis szó, hamis
cselekedet ingoványba vezet. Aki csalásra épít: nyakát töri. A felelőtlen
ember homokra épít, amit elfúj a szél, és elmos az eső. A becsületesség
olyan, mint a sziklakő: kemény és maradandó. Bár úgy tűnik ma, mintha
csak a hamisak, gazok és gonoszok számára gyümölcsözne az élet, ne
irigyeld őket! Összeomlik alattuk a csalásra épült világ. A jövő az
igazaké. Haladj csak bátran a becsület és tisztesség útján, a jövő az
igazakkal van."*

(Wass Albert)

WASS ALBERT
1908-1998

**"Első feladatom tehát az, hogy megmaradjak magyarnak.
Második, hogy magyar voltomat megismertessem a környezetemmel s ezen keresztül megismertessem velük nemzetemet és barátokat szerezzek elnyomott népemnek. S végül, hogy jelen helyzetemben mindenkor hűséggel őrizsem nemzetem múltját, szolgáljam jövődjét, s nemzeti örökségemet csorbítatlanul adjam tovább annak, aki majd a nyomomba lép. Mely örökségnek idekint az ősi anyanyelv csupán az egyik, s nem is minden esetben átmenthető része. Azt megőrzi a nép odahaza, az elnyomó hatalom csizmája alatt is. Amit ők nem őrizhetnek meg, azt kell nekem megőriznem számukra. Amit ők nem mondhatnak ki, azt kell nekem kimondanom helyettük is. Amit ők nem sírhatnak világgá, azt kell nekem világgá kiáltanom.
Más feladatom, más végeznivalóm nincsen. Magyarságtudatom gyakorlata ezt kívánja tőlem. Sem többet, sem kevesebbet."**

(Wass Albert: A magyarságtudat gyakorlata)

„ - Nincsen nagyobb öröm, mint adni. Adni azt, ami a mienk. Jó szívvel adni a testvéreinknek. Mindenkinek.

- De mit tudtok adni egymásnak? Ott fenn a hegyen, ahol semmi sincsen? Hiszen senkinek sem lehet semmije amit adhatna?

A vak felkacagott. Vidáman, derűsen, csengő kacagással.

- Jaj de buta vagy te, Emánuel, jaj de buta vagy! Hát azt hiszed te, hogy csak holmikát lehet adni, értéktelen, romlandó holmikát, mint amilyen a lábbeli, meg egy bicska, meg mit tudom én mi?

- Földet is lehet adni – felelte a vándor kimerően, és kissé sértődötten -, birtokot, vagyont.....

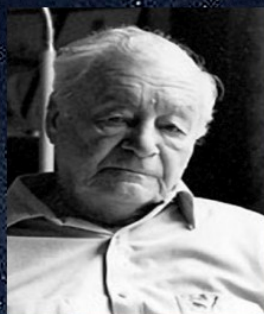
A vak arcán csodálkozás ült és dőbbenet. Nem nevetett többé.

- Földet? – kérdezte szinte ijedten. – Miket beszélsz, Emánuel? Birtokot mondasz, vagyont? Nem érzed, hogy ezek csak üres szavak, nem jelentenek semmit? Az ember csak azt adhatja, ami az övé. Ami benne van. A fejében, a szívében. A többit, azt csak Isten adhatja, mert az az Istené.”

(Wass Albert – Az Antikrisztus és a pásztorok)

Wass Albert: Egy öreg ember imája

Atyám,
tudom, hogy egy nap menni kell,
az ember sorsa ez.
Nem panaszként, Uram
jó életem volt, tettekben is
gazdag,
csak egy dolog aggaszt, Uram...
Országodban, tudom,
hogy vannak paloták,
de vannak-e erdők, tavak,
patakok?
Álomtisztások, özek esti nyugta,
árnyas berék, hol forrás
csörgedez?
Csendes függőágy, hová a fejógép
behallik holdas éjszakákon
és a homoki darvak zsvivaja
ködös reggeleken?
Atyám,
nem kell palota,
aranyköves utca...
Csak egy kis kunyhót
adj erdőben valahol, melyben
családom s jóbarát meglátogathat
néha...
melyben kutyáim lábamnál
hevernek
a kandalló melegéhez közel,
csaholásukkal futni fák között
legédesebb zene, mit ember áhít.
Ez minden, amit kérek, Uram,
a Te örökkévaló...
Túl nagy kérelmem?
Szokatlan Különleges?
Szémérmétlén?
Szentségtörő tán?
Atyám, szívembe látsz,
csak szeretet van ott, csak
szeretet...
Szívem ne sajtold égi palotákba,
a fal csak fal, még színaranyból is.

Te teremtettél sóvárogni nyílt tért,
ahol szelek rohannak szabadon,
fákat ráznak, mezőket simogatnak,
süvöltének, dalolnak és susognak
Isten-teremtményü természetünkre.
Uram, Nagy Úr, világunk mozzatója,
virágra, ki nem lépsz s hangyára sem.
szolgádnak adj kegyelmet, nagy
Teremtő:
lelkem, mit adtál, szabadságra vágyik,
szoros kriptába, kérlek, be ne zárj,
hogy sorvadozzak, mint a tört üveg,
mely életnedvét veszti el örökre.
Hadd illanjon a lelkem csendben el
a fák közé örök szabadban élni,
hová emlék köt láthatatlanul
erdődhöz, hol kutyáim megtalálhatom,
a függőágyban; halk fenyők között,
hol fejógép hallatszik balzsamos
éjjelen s homoki darvak ébresztgetik
a ködös reggelt.
Bánat s megingás nélkül mondhatom
májd akkor: Ó, Uram akaratod,
mennyországod: megérdemelt örökség.

Ámen ámen ámen

Wass Albert: Söhaj

Én Istenem, az idő hogy szalad!
Ma még vagyunk, holnap már nem
leszünk,
múlt és emlék: minden elmarad.

Nyomunkat rendre belepí
rőt lombjával az őszi szél.
S hogy kik voltunk:
maholnap az sem tudja,
aki rólunk beszél.

Zölden remeg a nyirfa lombja,
a bajor erdőn szellő támad.
Löpor-szagú ködök lépik
a jövődöt és a hazámat.

Fehér itt is a nyirfa kérge,
pillangó jár a gyöngyvirághoz.
S mégis: minden virágharanggal,
illattal, színnel, fénnel, hanggal
a régi erdő húz magához.

Bajor erdőknél vándorok haladnak.
A bánathoz már egynek sincs szava.
De sóhajaik ég felé röpülnek,
kendőnyi kis fehér felhőkké gyűlnek
s jó szél szárnyán elszállnak haza.

Bajorerdő, 1946.

